

Verslag bezoek Spirit of Faith en Blessed Generation
Ellie Lenselink
Oktober 2005

Een cultuurshock was het niet. Ik had immers alle nieuwsbrieven van Ria doorgelezen. Ik had de berichten over hongerend Afrika op de tv gezien. Gelezen over het vechtend en strijdend bestaan in dit werelddeel. Toch waren er regelmatig verrassingen.

Tien weken reisde ik rond in Kenia. Vier weken bracht ik door in de weeshuizen Spirit of faith en the Blessed Generation. Een korte impressie.

Met een eerste oppervlakkige blik in Ruiru zie ik kinderen spelend rondrennen, hangen op een bankje, steentjes gooien of trots lopend met een pak melk op doppen aan een touwtje. Sommigen kijken op naar de nieuwe blanke die aan is gekomen, maar de meeste gaan gewoon door met waar ze mee bezig waren. Ze zijn hier wel gewend aan bezoekers. Wel willen ze mijn haar voelen als ik me in de keuken heb genesteld tussen de bonen en de mais. Terwijl ik kennis maak met de mama's en bonen sorteert, komen er regelmatig kinderen langs voor een praatje. Slapen doe ik in het nieuwe guesthouse. Iedere keer weer op een ander plekje, er wordt namelijk nog volop gebouwd. En zo leer ik Spirit of Faith stukje bij beetje kennen. Waar de eerste keer de keuken uit een klein schuurtje bestond, werd er een paar weken later in een mooie grote ruimte gekookt. De mais, de bonen, de ugali en de pap bleven echter het zelfde. Maar gelukkig hebben ze mij (als verwende westerling) ook chappatti's leren bakken. Daarnaast heb ik met Ineke en Yvonne dagen in het magazijn, vergelijkbaar met een pakhuis van het Leger des Heil, vertoeft om dit te reorganiseren. Dit terwijl de mannen, Henk en Reinier het zware werk in de tuin voor hun rekening namen.

Wanneer ik na een paar weken bergen klimmen en safari in Malindi arriveer, is de aankomst in het weeshuis heel anders. Als eerste Nederlandse gast wordt ik verwelkomd met gejuich en welkomstliederen. Na een kopje thee ga ik naar de slaapzaal. De mama heeft mijn bed al opgemaakt. Naïef vraag ik om een deken, maar die blijken hier niet nodig te zijn. Een muskieten net is echter onontbeerlijk. In het vochtige gebied aan de Indische oceaan komt veel malaria voor. Naast Malaria komt hier ook veel meer aids en tbc voor.

De volgende dag maak ik kennis met Cooney. Met haar ga ik naar de aids kliniek. Hier ontmoeten we een aantal vrouwen en kinderen die onder haar begeleiding voor hiv test komen. Alle kinderen die in aanmerking komen om in het weeshuis geplaatst te worden, moeten eerst worden getest. Nog verschillende keren ga ik met een groepje kinderen voor hiv test. Ik overleg met Gladys, de social worker, wat te doen als een van de twee zusjes positief blijkt te zijn en de ander negatief. Ze kijkt me aan: Waarom vraag je dat? Het is gelukkig nog niet voorgekomen. Tot op heden dan. Een dag later blijkt de oudste positief te zijn.

Dit geeft aan hoe belangrijk het Out reach program is geworden. Op het eerste gezicht een druppel op een gloeiende plaat. We rijden meer hutjes voorbij, dan dat we er wat brengen. Maar de druppel blijft geen druppel; hij breidt zich langzaam uit. Toen ik voor de tweede keer in korte tijd in Malindi kwam was het program meer dan

verdubbeld. Toen ik een half jaar later de presentatie van Ria in Nederland zag, was het werk verviervoudigd.

Mijn mond staat er nog open van. Voor mezelf had ik de hoop voor Afrika een beetje opgegeven. Een land vol armoede, droogte, werkeloosheid, corruptie en aids. Maar gelukkig is het niet van mij afhankelijk. Ook niet van u als donateur en de ontzettend goede werkers als Ann, Gladys, Cooky, Ria en Fester. Ik geloof en met mij vele afrikanen dat er een God is die dit alles van boven regelt. Hij zendt mensen als Ria naar Afrika. Daarom bid ik elke dag voor hen. En dat is ook hard nodig. Maar als wij dat met z'n allen doen dan is daar de BLESSED GENERATION.